

Greyhound là một trong hàng trăm giống Chó (xem National Geographic số tháng 1/2002) có mặt trên quả đất này và chung sống hòa bình với loài người. Loài Greyhound có hai cái tướng mà các cụ rất thích, một trong hai tướng đó là: Trường túc bất tri lao. Chó Greyhound chân rất dài nên chạy không biết mệt nên chi ông chủ tịch hội đồng quản trị công ty Greyhound mới chọn loài chó này làm biểu tượng cho công ty i.e. Đi khắp nước Mỹ mà không biết mệt. Cái tướng thứ hai hay là Tế Yêu à, cái tướng này không liên quan đến bài này nên không cần nói ra để tránh khỏi bị chê là “tục”. Ở nước Việt Nam ta thì các bọm nhậu lại chỉ coi tướng chó theo truyền thống nhậu mà thôi. Vì rứa chó mới được sắp hạng theo cái ngon của chúng nó. Nhất Mực, Nhì Vàng, Tam Khoang, Tứ Đóm.

Nói đến đây tôi lại liên tưởng đến Hà Nội khi tôi viếng đất ngàn năm văn vật này. Nói đến Đê Yên Phụ là phải nói đến nơi nhậu thịt chó truyền thống. Vì luật bản quyền không được áp dụng hoặc không có nên chỉ khi đến đó bạn chỉ thấy toàn là quán thịt Cây hiệu Anh

Tú. Các tiệm mở sau Anh Tú cũng lấy tên Anh Tú nhưng để tỏ ra quán mình khác biệt, sau chữ Anh Tú bạn sẽ thấy thêm chữ Béo, Gầy, Cao v.v. . . . Như vậy ta có Anh Tú Béo, Anh Tú Gầy. Các dân nhậu thịt cây bảo rằng Thịt Chó thuộc loại dương nóng nên chỉ nên ăn vào các tháng trời lạnh vì vậy các tháng trời se lạnh các tiệm Anh Tú hoạt động rất mạnh. Xe đi ngang đây sẽ bị đám mời đũa chạy ra chặn đầu ngay giữa đường! Ở Sài Gòn thì Ngã 3 Ông Tạ có nhiều nhà hàng bán thịt chó. Đặc điểm của các nhà hàng này là các chú chó da thui vàng rộm đều được trưng bày với cái đuôi nhọn hoắt chĩa ra ngoài đường. Tôi chưa hề được nghe giải thích tại sao lại có cái hiện tượng này.

Lúc ở Hà Nội tôi có lần đã được mời đi ăn cỗ. Cỗ chỉ có độc nhất thịt cây mà thôi, cây 4 hoặc 5 món gì đó! Dồi chó, món khoái khẩu “sống ở đời” của dân nhậu, được

cuộn tròn như lò xo quanh một cây tre rồi đem thui lửa rơm. Không biết ngon chỗ nào chứ tôi thấy đã muốn lợm giọng! Ngoài ra lại còn món nhựa mận, thịt xáo (hay cái gì đó) và v.v. Chủ nhà biết tôi không ăn thịt chó nên đã bắt làm thịt một chị gà mái dầu béo ngậy riêng cho bàn tôi ngồi, nhưng tôi không dám đụng đến vì cứ nghĩ là dao thớt đã được dùng để chặt thịt chó thì khi chặt thịt gà thế nào cũng bị dính thịt chó vào!

Ừa, tôi đi hơi quá xa khi bàn luận đến mấy chú cây! Trở lui lại chó Greyhound và xe bus mang biểu hiệu loại

GREYHOUND PHIẾM LUẬN

U TÀ

đem thì khoảng cách ngừng thay đổi nhưng cũng vừa phải để cho khách yên giấc! Không có chuyện hút thuốc trong xe nên không khí dễ thở, máy sưởi, máy lạnh đầy đủ. Tài xế nhã nhặn. Hành khách mặc dầu phần lớn da màu cà phê nhưng rất nhã nhặn. Đi xe đêm có cái thú hoặc cực tùy theo người. Một xe có chừng 40 hành khách thì có đến 38 kiểu và giọng ngáy khác nhau. Ai mà khó ngủ thì kể như thua còn không thì các giọng ngáy vang lên như đế hoặc ãnh ương kêu ngoài đồng cộng với cái lặc lư của xe sẽ mau đưa hồn du khách lên cõi mộng.

Tôi đã đi thử mấy chuyến từ Richardson, Texas lên Champaign, Illinois. Khoảng cách trên 900 miles (vào lối 1500 km). Xe đi trong 20 giờ trong đó phải kể luôn thời gian sang xe và đợi chờ. Chuyến Dallas -Houston đi mất 4 giờ kể luôn cả thời gian nghỉ ăn trưa khoảng 30 phút. Thật là tiện lợi và không phải lo lắng. Lẽ tất nhiên khi đi xe bus nên bỏ mặc cảm và đầu óc kỳ thị đen trắng.

chó này. Slogan của hãng xe bus này là: “let the driving to us”. Đúng vậy, nếu bạn đi đâu một mình hoặc hai mình và không bị thời gian chế ngự (những người về hưu như chúng ta thì thời giờ đâu còn bị giới hạn) thì nên thử cho biết. Chỗ ngồi khá rộng rãi, giá tương đối rẻ, senior people lại được trừ 10%, giờ chạy khá đúng và tốc độ xe luôn luôn được giữ ở mức độ vừa phải. Cứ mỗi 2 giờ lại ngừng cho khách xuống đi bộ cho giãn gân cốt và đi vệ sinh cho những chuyến chạy ban ngày (xe bus có câu tiêu trong xe). Các chuyến đi